

2n

JACK

Xavier era un d'eixos xiquets que sempre estava assoles, a l'escola o al parc, no tenia amics i per si fora poc era bastant tímid. L'únic que el podia distraure era estudiar, realment per a ell era divertit. Per això en l'escola era dels que millors notes tenien.

Un dia al arribar a casa de l'escola, com sempre, va anar a la seua habitació a estudiar, però va descobrir que era dels escassos dies que no tenia ganes. Va estar pensant una bona estona i al final es va decantar per anar al parc per a divertir-se un poc. Una vegada allí va estar jugant en els tobogans i en el rocòdrom.

Estava en el columbis quan va girar el cap i va veure un xiquet de cabells pèl-rojos amb cara alegre.

–Per què estàs assoles?– va preguntar el xiquet.

Al que Xavier sorprès va respondre: –Nin-ningú vol jugar amb mi –

–Jo vull jugar amb tu!– va exclamar el xiquet.

–De ve-veritat?– va dir Xavier.

–Clar que si! Com t'anomenes?– va preguntar el xiquet.

–Xa-Xa-Xavier, i tu?–

–Jack, encantat!–

–I-igual-igualmente– va tartamudejar Xavier.

–A que t’agradaria que jugarem Xavier?– va preguntar Jack emocionat.

–No-no se que vols ju-jugar?– va preguntar Xavier un poc nerviós. Mai havia tingut un amic.

–Que et pareix jugar al amagatal?– va preguntar Jack.

–Va-val– va tartamudejar Xavier.

Van estar una bona estona jugant fins que es va fer tard i Xavier va tindre que tornar a casa a sopar.

–T’has divertit al parc?– va preguntar el seu pare

–Si, avui he fet un amic nou– va respondre Xavier orgullós.

–Que bé! I com s’anomena?– van preguntar la seua mare emocionada perquè per fi tenia un amic.

–S’anomena Jack– va respondre Xavier.

–Si vols demà vaig amb tu al parc i veig a Jack– va proposar el pare de Xavier.

–Si, es molt divertit– va respondre Xavier emocionat per que els seus pares anaven a conèixer al seu nou amic.

Després de sopar Xavier es va rentar les dents, posar el pijama i es va anar al llit a dormir per a descansar per a demà.

Al dia següent va anar a l’escola com tots els dies. Era un edifici bastant gran, derruït i poc il·luminat. Una escola un poc tenebrosa.

Va entrar a la seua classe, sorprès al veure a Jack al costat del seu lloc, tenia un gran somriure a la cara i al veure a Xavier va cridar:

–Sorpresaaa!!–

–Qu-que fas aquí Jack?– va preguntar Xavier desconcertat per veure a Jack a la seua classe.

–Ara vaig a la teua escola!!– va respondre Jack.

Es van seure en els seus llocs i va començar la classe. Quan van acabar les tres primeres hores, Xavier i Jack van baixar al pati, però mentre parlava amb Jack, Xavier va estar observant que quan passava al costat d'algun grup de xiquets el miraven estranyament, estava acostumat a mirades furtives i risses, però eixes mirades eren com si fora un monstre, com si estiguera fent alguna cosa estranya, aquestes mirades van ocórrer durant tot el pati, però Xavier no li va donar importància i va seguir parlant amb Jack.

Va acabar l'escola i ràpidament va regressar a casa per a anar al parc a jugar amb Jack, i com havia promès el seu pare el va acompanyar. Una vegada al parc Xavier va veure a Jack als columbis i va anar a saludar-lo, va estar parlant amb Jack una estona, però quan va girar el cap per a veure al seu pare, es va quedar gelat, el seu pare tenia un rostre preocupat, una mirada de terror, Xavier es va apropar a preguntar-li que passava però el seu pare va respondre:

–Res, no passa res–

Xavier es va tranquil·litzar un poc i va tornar amb Jack, però va notar que ell també estava un poc estrany, era com si estiguera enfadat però van seguir jugant.

Era ja tard i Xavier va tornar a casa amb el seu pare, es va acomiadar de Jack, però al tornar la mirada al seu pare va veure altra vegada eixa cara de preocupació.

–Et passa alguna cosa pare?– va preguntar Xavier.

–No res, coses de majors– va respondre el pare de Xavier.

Van arribar a casa i van dinar unes hamburgueses que havia preparat la seua mare, al acabar es va rentar les dents i es va anar al llit.

A la una de la nit Xavier es va despertar, estava anant a la cuina quan va escoltar als seus pares parlar al saló, així que es va amagar per a escoltar un poc.

–...De veritat, el he vist parlant assoles... és molt estrany–.

Xavier es va caure i va fer soroll, va tindre que anar al seu llit corrent per a que el seus pares no el pillaren, van entrar a la seva habitació i Xavier es va tindre que fer el dormit. Al final es van anar. Eixa nit Xavier no va dormir més, i no va escoltar als seus pares parlar més durant tota la nit.

Al dia següent seguia pensant en la conversació dels seus pares. Va baixar a la cuina i va desdejunar unes torrades amb formatge i un got de llet, quan van entrar a la cuina els seus pares va veure que ara els dos tenien eixa cara de preocupació. Xavier ja li estava donant por eixes mirades, ara ja no creia que era una broma, els seus pares mai li farien això.

Va anar a l'escola, al arribar a classe ací estava Jack va anar a saludar-lo i altra vegada eixes mirades de menyspreu, i per si fora poc de sobte Jack altra vegada enfadat.

Va passar un mes i Xavier va anar notant que poc a poc tots inclús els seus pares el miraven cada vegada més estrany, l'únic que no el mirava amb menyspreu o preocupació era Jack però ell cada vegada era més sec i fred a ell.

Xavier ja no podia aguantar més, tenia por, era pitjor que quan no tenia amics, ara ja no li agradava estudiar, no es distreia amb res, l'únic que podia fer era anar amb Jack al parc. Era el lloc on podia despullar-se de les seues preocupacions.

Un dia després del col·legi, al arribar a casa els seus pares li van dir:

–Anem a anar a un lloc, ens acompanyes?–

–Val– va respondre Xavier al veure que ja no tenien eixa cara de preocupació.

Xavier va pujar al cotxe del seu pare i després de mitja hora de viatge van arribar a un edifici alt i gran amb unes ventanes gegants, va veure un cartell damunt del edifici on posava "SICOLEG MIGUEL DE CERVANTES", Xavier no sabia que significava, va entrar amb els seus pares, que el van portar a una porta on posava escrit "Dr. Manuel". Els seus pares es van quedar asseguts al sofà del passadís, Xavier va entrar a la sala, era gran amb un escriptori al final i un home esvelt de uns 45 anys aproximats que portava unes ulleres, uns fulls i un bolígraf

en les mans den peu darrere del escriptori, també havia una cadira on es va seure l'home i una cadira reclinada on va demanar l'home amb una veu relaxant que s'asseguera Xavier.

L'home es va presentar com Manuel i li va dir que ell anava a ajudar-lo, Xavier sense entendre en que va respondre:

–Jo-jo-jo soc Xa-Xavier–.

–Perfecte, encantat– va respondre el Dr. Manuel tendent la mà a Xavier.

Primer el Dr. Manuel el va demanar que Xavier li contara tot el que el preocupava o li donava por, al que Xavier va respondre:

–En-en aquest mes els xiquets de la me-meua escola i del parc he-hem miren amb una cara es-estranya, es com si estiguera fent alguna cosa terrorífica, i els majors a vegades es riuen de mi–.

–Saps quan passa això?– va preguntar el Dr. Manuel amb curiositat per saber més.

–No se, però normalment quan estic amb el meu amic Jack– va respondre Xavier.

El Dr. Manuel va apuntar alguna cosa al full després de la resposta de Xavier, i seguit va preguntar:

–Quan vas conèixer a Jack?–.

–...Fa-fa un mes...– va respondre Xavier desconcertat.

Altra vegada el Dr. Manuel va apuntar una frase al seu full. Va seguir preguntant preguntes trivials per a guanyar-se la confiança de Xavier i no va sacar més el tema de Jack. Quan va acabar de parlar va acompanyar a Xavier a la porta, li va demanar que es assegua al sofà on estaven els seus pares i va dir al pares que entraren al seu despatx.

En mitja hora van sortir els pares de Xavier del despatx amb una cara d'alleujament, això va tranquil·litzar a Xavier. Es va acomiadar del Dr. Manuel i va anar a casa amb els seus pares. Va sopar, es va rentar els dents, posar el pijama i anar al llit. Encara pensava en les primeres preguntes que li havia fet el Dr. Manuel, però igualment es va dormir ràpid.

Al dia següent al baixar les escales, va sentir una onada d'emoció al veure als seus pares desperts a la cuina, va ser l'únic dia d'eixe llarg mes que no veia als seus pares amb ulleres de no dormir o amb les faccions tensades en una cara de preocupació. Content va desdejunar, llavar-se la cara, rentar-se les dents, vestir-se i va anar saltant d'alegria al col·legi.

En la meitat de camí va començar a pensar sobre la pregunta del Dr. Manuel al que ell va respondre "...Fa un mes..." , els seus problemes havien començat amb la arribada Jack a la seua vida, així que va decidir que anava a deixar de ser el seu amic. Ara ja no imaginava a Jack com el xiquet que havia conegut fa un mes, ara per a Xavier Jack era una espècie de monstre, l'havia provocat sofriment durant un mes, l'odiava.

Va arribar a la seua classe i va sentir un calfred que va recórrer tota la seua esquena al veure a Jack, ara el mirava terroríficament, Xavier es va resistir a eixir corrent de l'escola i es va seure en el seu lloc i va esperar a que començara.

la classe, però es sentia observat, era Jack, el mirava amb un somriure esgarrifós, i no va parar de mirar-lo en totes les tres hores abans del pati. El que més sorprenia a Xavier era que ningú es fixava en la mirada de Jack era com si no el veieren. Van acabar les tres primeres hores, Xavier va baixar al pati el més ràpid que va poder i es va anar a una esquena del pati per a no estar amb Jack. Va mirar per veure si Jack el buscava, però no el va veure, això el va relaxar, va girar el cap i es va quedar en shock al veure a Jack mirant-lo amb un somriure gegant a dos metres de distancia.

-Ja-Ja-Jack, pe-però, com?- va poder dir Xavier congelat de l'espant.

–Soc un monstre, soc un monstre– va anar repetint Jack mentre s’anava eixamplant la part superior de la seva esquena.

Xavier va contemplar commocionat com li anaven sortint extremitats pels costats, com Jack es anava convertint en un monstre. Xavier es va alçar i va començar a córrer com mai abans havia fet, el monstre que abans havia sigut Jack el va perseguir, mentre corria Xavier va veure que tots el miraven amb una cara sorpresa, però això ja no preocupava a Xavier, cada vegada el monstre es anava apropant a Xavier, era més ràpid que ell, va entrar a l’escola i es va intentar amagar en els serveis, però el monstre el va trobar ràpidament, es va anar apropant a Xavier, a cada pas que donava Xavier sentia una sensació de terror més gran.

–Per què ningú m’ha ajudat!?!– va preguntar-se Xavier.

El monstre es va apropar un pas més, Xavier va començar a plorar, l’anava a menjar!!! Altre pas, Xavier ja podia sentir la respiració entretallada del monstre, no podia veure molt per les llàgrimes però igualment va poder apreciar com el monstre es va esfumar, va aparèixer un xiquet amb cabell negre i ulleres que li va tendre la mà per a ajudar-lo a alçar-se, Xavier no podia parlar del espant i del desconcert junts.

–Que ha passat, perquè has sortit corrent del pati?– va preguntar el xiquet preocupat. –Pareixia que et mories de por– va afegir.

Xavier es va quedar boca obert, ningú havia vist a Jack transformat en monstre?

–Com, no l’heu vist?– va preguntar Xavier.

–Que tindríem que haver vist?– va preguntar el xiquet amb curiositat.

–No heu vist el monstre?– va preguntar Xavier desconcertat.

–Quin monstre?– va preguntar el xiquet preocupat.

De sobte va encaixar tot en el cap de Xavier, les mirades estranyes quan estava amb Jack, la preocupació dels seus pares, les preguntes del Dr. Manuel i el fet de que ningú veia a Jack... Però per què Jack s'havia transformat en un monstre? Va recordar eixe mateix matí mentre venia al col·legi, havia odiat a Jack, havia pensat que era un monstre, i en això va ser en el que es va convertir als seus ulls.

Al temps el xiquet es va fer amic de Xavier i Jack no va aparèixer en la seua vida mai més.

Amb els anys Xavier es va donar compte que aquell gest de compassió que va tindre el xiquet per petit que fora va canviar la seua vida i podria canviar la de qualsevol.

Samuel Frutos Sempere